

Călin Torsan

POLIROM
2019

DUMIRIREA

Imediat cum a ieșit pe ușa blocului, Pit s-a simțit într-o altă lume. Era o lume nouă care nu mai semăna deloc cu cea unde trăise liniștit până ce se trezise din somn, dar nici cu ceea ce tocmai văzuse prin fereastră. Dispăruse brusc chiar și ceața aia trandafirie, deși lăsase în urma ei un parfum straniu de fructe proaspete, dar niște fructe necunoscute, cum numai în pădurile virgine mai puteau crește. Ridică privirea în sus după pasărea care lepădase oul auriu, însă pe cer nu mai era nimic de felul ei, ba chiar ceea ce descoperi acolo îi lăsă senzația neplăcută și înfricoșătoare că nu mai exista un cer așa cum îl știuse până atunci. Tot ceea ce putea ghici în fostul cuib al norilor era numai colțul impunător al cifrei 7 și picioarele crăcănate ale literei A. Ortografiate cu un soi de cerneală închisă la culoare. Copilul se întreba ce mai putea însemna și asta, înghițind în gol puțina salivă ce-i mai rămăsese în gură. Teama îi uscăse buzele și limba, așa că trebuia să bea repede ceva. O coti iute spre locul unde ar fi trebuit să se afle magazinul.

Un vârtej de frunze moarte îi încurcă pașii ca în zilele cu zăpadă proaspătă, atunci când ningeă câte o noapte întreagă și când se închideau școlile din pricina asta.

Deja neliniștit, Pit întorcea pe toate fețele gândul că totuși era vară deplină, nereușind să priceapă cum putea exista în iulie un asemenea strat gros de frunze veștigate. În ciuda acestor temeri își târșâi pașii mai departe, dar numai până când frunzele alea se transformară brusc într-un soi de gel ce-i împotmoli complet mersul. Nu era chip să mai ajungă la teigheaua de unde să ceară un suc sau o sticlă cu apă. În plus, uitase să ia cu el ceva mărunțiș, așa că acum se căuta agitat prin buzunare, încercând să facă toate lucrurile exact așa cum le făcuse întotdeauna: era posibil ca apelul la obiceiurile sale vechi să-l fi putut calma, măcar pentru detaliul că ele puteau fi singurul lucru neschimbat în toată această poveste stranie ce îl cuprinsese. Dar se păcălea să nu bage în seamă ciudățeniile prin care trecea, ca și cum nu i se întâmplase nimic. Totuși, i se părea singura atitudine ce-l putea echilibra într-un final, adică să se comporte așa cum se comportase și până atunci.

Găsi până la urmă câteva monede în buzunarul din spate al pantalonilor, dar când le scoase să le numere, lumina aceea care scâlda de-acum întregul colț de cartier le volatilizase, prefăcându-le în fire aurii de nisip fin. Așa că băiatul își șterse mâinile de mărunțișul acela, frecându-și palmele una de alta, ceea ce îi aduse aminte de vacanțele din trecut, atunci când înfruntase valurile ostenite ale mării doar cu lopățelele și găletușele din

plastic. De-atunci păstra senzația mâinilor îmbăcșite cu nisipul fierbinte de pe malul apei, care amesteca laolaltă pietre măcinate de vânt și cochiliile mărunțite ale melcilor și scoicilor. Lăsă amintirile să îl cuprindă încetișor, rememorându-le ca pe un film captivant care te face să uiți de problemele ce te apasă. Pe ecranul tainic al minții îi apărură imediat acele trâmbe de apă ce se nășteau unele din altele într-un iureș amețitor, spart uneori numai de țipetele ca de sugar ale pescărușilor și albatroșilor. Soarele îl orbea ca și atunci, iar de castelul înălțat din nisipul umed se apropie o siluetă amenințătoare. De sub pălărioara cu borurile largi nu-i chip s-o deslușească, dar briza mării poartă dinspre ea un parfum cunoscut ce îl liniștește. Are farmecul dimineților lui de prichindel, căci miroase exact ca apa de colonie pe care tatăl său o folosește după bărbierit. La doi pași de el intrusul îi întinde mâna cu ceas, iar Pit se agață de ea cu nădejdea pe care fiecare om și-o pune în părinți. Bărbatul îl poartă ceva mai încolo de cetatea înălțată cu răbdare, pe turnul căreia copilul fixase drept steag un ambalaj de înghețată. Spune că îi va arăta cum măsurau timpul oamenii vremurilor trecute. Pentru asta, se îndreaptă mai întâi spre arbuștii de la capătul plajei, de unde rupe o nuia elastică. Îi zice că ăla va fi *gnomonul*, iar surprinderea că acest cuvânt îi răsare în minte după atâta timp este cât pe ce să-l smulgă pe băiat din

șesătura aducerilor aminte. Totuși, face efortul pe care fiecare spectator îl depune câteodată, atunci când viața încearcă să-i abată atenția de la filmul urmărit. Așa că Pit se cuibărește mai adânc în fotoliul imaginar din sala fictivă de cinematograful, reușind să intre din nou în pielea personajului de atunci...

Ajunge cu tatăl său într-un colț pustiu al țărmlui... Acesta îi dă vergeaua și îl roagă să deseneze un cerc în pietrișul de-acolo. Țâncul trasează cu stângăcie unul care are mai degrabă forma lunguiață a unei mingi de rugby. Părintele șterge conturul acela cu talpa piciorului, îndemnându-l să facă un cerc mult mai mare. Când roata aceea este isprăvită, mâna cu ceas înfige vertical *gnomonul*, undeva aproape de centrul circumferinței. Imediat îi atrage atenția umbra bățului, care atinge tainic linia acelu rotund scrijelit de el în pământ. Tatăl îi spune atunci că acela se numește *cadran solar*. Băiețușul este foarte mândru că au construit împreună o treabă așa complicată, iar ce mai aude din gura bărbatului sunt doar numele unor localități – Brașov, Bistrița și Iași – și ale unor biserici – Sfântul Bartolomeu, Evanghelică și Adormirea Maicii Domnului –, unde românii au închipuit pentru primele dăți asemenea mijloace de măsurare a timpului. Apoi filmul se încheie, iar odată cu el vraja ce îl purtase în trecut.

Prizonier al acelor amintiri, uitase de arătarea aceea ce semăna cu Andreea. De parcă nici n-ar fi existat.

Cu toate astea, mintea sa întrezărise ceva prin desişul încâlcit al bazaconiilor ce-l împresuraseră în această duminică de neuitat. Şi tocmai pentru că era ultima zi a săptămânii, Pit nădăjduia că odată cu apusul soarelui se vor termina toate acele aiureli care-i zăpăciseră viaţa. Îndrăznea să creadă că urmează firesc ziua de luni, atunci când şi părinţii lui, dar şi toţi oamenii aceia din jur, pe care acum nu-i mai zărea, ar fi trebuit să ajungă la locurile de muncă. Se încuraja că totul nu e decât un coşmar din care urma să se trezească. Nu-şi putea închipui că toate activităţile umane puteau cu-adevărat să se blocheze, aşa după cum mai glumeau pe la şcoală, imaginându-şi acea zi nefastă când internetul ar fi căzut. Ei bine, acum chiar asta se întâmplase! Nu mai era deloc curent electric, şi nimic din felul cum arătase lumea până atunci nu mai putea fi recunoscut. În plus, Pit se găsea absolut singur în faţa acestui calvar neaşteptat. Orice fiinţă care i-ar fi fost aproape în această experienţă extremă l-ar fi ajutat să simtă mai multă încredere. L-ar fi îndemnat să ia hotărârile potrivite. Şi fiinţa aia n-ar fi trebuit să fie musai un om. Credea cu sinceritate că s-ar fi apropiat repede de orice fel de vietate cu care s-ar fi putut înţelege şi pe care-ar fi reuşit s-o mângâie, vorbindu-i şi descărcându-şi sufletul. Dar unde s-o găsească? Retrăi brusc clipa apropiată, atunci când văzuse acea făptură eliberată din oul incandescent. Păruse a fi

o fetiță ce semăna bine cu colega lui de clasă. Trebuia s-o caute cumva, indiferent cât i-ar fi luat treaba asta.

Pit rememorase secvențele trăite în timpul acelor vacanțe din trecut. Acel detaliu nesemnificativ îl făcu să înțeleagă brusc ceea ce i se petrecuse: se afla în viitor! Își aduse foarte bine aminte cum setase calendarul calculatorului pentru anul 3000, doar amuzat să afle când și-ar fi aniversat peste un mileniu ziua de naștere. Din păcate, uitase să corecteze eroarea atunci când se trezise, iar de-aici i se trăgeau toate! Era sigur de asta. Domnul Copârnic le spusese de-atâtea ori la Clubul de Astronomie că timpul e un lucru cu care nu e prea bine să te joci.

